

Коме

САНУ

presidency@sanu.ac.rs

Копија

СПЦ Његова Светост Патријарх Србски (кр@spc.rs)

Свети Архијерејски Синод Српске Православне Цркве

Информативна служба Српске Православне Цркве

Универзитет у Београду

icub@rect.bg.ac.rs

kabinet@rect.bg.ac.rs

dijana.ceperac@rect.bg.ac.rs

rectorate@mod.gov.rs

rektorat@pr.ac.rs

unikg@kg.ac.rs

rektorat@uns.ac.rs

uniuni@ni.ac.rs

redakcija@novosti.rs

Vecernje novosti

Radio SiSmedia portal (office@smedia.rs)

redakcija@nin.co.rs

naspecat@yahoo.com

vdlij@talktalk.net

Dusan Nonkovic

redakcija@blic.rs

desk@danas.rs

redakcija@vreme.com

KURIR REDAKCIJA

magazinpecat@gmail.com

Fbr Redakcija

kontakt@novinar.de

Господин Драган Ј. Вучићевић, главни уредник

Magazin TABLOID

radio@rtvbn.com

redakcija@rtvbn.com

office@rtvduga.com

veroslava.pop@rtv.rs

tvkcن@tvkcن.net

office@tvkcن.net

Palma Plus Jagodina

uredniktv@rtk.co.rs

info@mreza.rs

rtstv@rts.rs

beogradski_program@rts.rs

kontaktcentar@rts.rs

office@soskanal.net

redakcija@soskanal.net

marketing@soskanal.net

tvprogram@studiob.rs

marketing@studiob.rs

marketing@tvkanald.rs

televizija@tvkanald.rs

radioindjija@yahoo.com

televizijakrusevac@yahoo.com
deskrtv@rtk.co.rs
marketingtv@rtk.co.rs
desk1@rtvmost.co.rs
info@rtvbn.com
TV PIROT
pr@rtv.rs
press@rtv.rs
marketing@rtv.rs
rtvranje
Postojbina@yahoogroups.com
srpskiglas@serbianvoice.eu
nikad granica
republikasrpska@yahoogroups.com
webmaster@dvor.rs
Љубомир Т. ГРУЈИЋ (ustav.srbije@gmail.com)

02 05 2018

Господин

Др ВЛАДИМИР С. КОСТИЋ, академик, председник САНУ

Дубоко жалим што сте ме приморали (после читања доњег чланка Огњена Војводића) да Вам се на основу члана 56 Устава Републике Србије поднесе следећа петиција:

1. да СРПСКА академија наука и уметности и њен Институт за српски језик чувају, гаје и развијају језик: писмо, правопис, граматику, говор и речник СРБА,

2. да СРБИМА не намећу српскохрватски језик: писмо, правопис, граматику, говор и речник којим се укида постојање језика СРБА званично урађено још 1954. године у Новом Саду у Југославији у којој су од тада постојали званично само следећи језици по Југословенском стандарду:

- српскохрватски/хрватскосрпски,
- хрватски књижевни,
македонски

и

- словеначки.

што је важило за целу Југославију, како Титову тако и Милошевићеву, све до новембра 2006. године када су СРБИ успели да званично поврате службено постојање свог језика,

3. да сви ви који хоћете да стварате заједнички језик за све држављане некадашње Југославије чините то поштујући равноправно све југословенске народе, те да створите Југословенску академију мудрости и ураниловке - ЈАМУ ван САНУ и да у ЈАМИ отворите институте за:

- српкословеначки/словеначкосрпски,
- српскохрватски/хрватскосрпски,
- српскобошњачки/бошњачкосрпски,
- српско/црногорски/црногорскосрпски,
- српскомакедонски/македонскосрпски

и да сарађујете с академијама других република пропале Југославије које могу да развијају језике у којима ће "српски" бити замењен са њиховим националним придевом: "словеначки", "хрватски", "бошњачки", "црногорски", "македонски".

Када се тако израђени 30 језика стопе по свом природном развоју у један језик онда ће то бити југословенски језик.

На основу истог члана Устава Републике Србије тражим да и Ви лично као председник САНУ и Институт за српски језик јавно одговорите на следећа питања:

а) Зашто САНУ и њен Институт за српски језик одбијате:

- а1. да чувате, гајите, негујете језик: писмо, правопис, граматику, говор и речник СРБА,
- а2. да поштујете Устав државе српског народа - Републике Србије,

б) Зашто САНУ и њен Институт за српски језик још нису научили да СРБИ имају свој сопствени језик: писмо, правопис, граматику, говор и речник, и то народни, говорни, шатровачки и књижевни говор?

в) Зашто не напустите САНУ ако вам не одговара да поштујете и сам њен назив: СРПСКА академија наука и уметности?

г) Зашто прихатате друштвене и друге привилегије и финансијски академски додатак који добијате од државе српског народа који јој тај новац привређује?

д) Зар вас није ни малкице стид и срамота да СРПСКУ академију наука и уметности и Институт за српски језик подјармљујете да бисте задовољавали неке своје амбиције, схватања, погрешно научене лекције да СРБИ немају свој језик: писмо, правопис, граматику, говор и речник и то у више, напред наведених, облика?

ђ) Зашто не престанете да форсирасте један југословенски народ на терет осталих, сада кроз уништавање једне од светих националних вредности СРБА - кроз уништавање његовог језика: писма, правописа, граматике, говора, и речника, и зашто не престанете да гајите насилно уведени српскохрватски / хрваткосрпски језик?

е) Зашто се и Ви лично и чланови Института САНУ за српски језик и сви чланови САНУ који одбијате да поштујете Устав Републике Србије писмено и званично не одрекнете држављанства Републике Србије уместо што СРБИМА подвлачите "кукавичја јаја" у разним облицима.

С поштовањем СРПСКЕ академије наука и уметности, њених верних чланова и њеног верног председника националним вредностима СРБА и њихове државе Републике Србије,

Др Љубомир Т. Грујић
Џона Кенедија 31/15
11070 Београд

<http://www.ssssseternal.org>

-----Прослеђена порука-----

Од: **СРБски ФБРепортер** <comment-reply@wordpress.com>

Датум: 02. мај 2018. 17:58

Наслов: [Нови чланак] Југословенска језичка политика САНУ – „шибицарење” србо-југословенских језикословаца са називом српског језика

Коме: ustav.srbije@gmail.com

Respond to this post by replying above this line

New post on **СРБски ФБРепортер**

Југословенска језичка политика САНУ – „шибицарење” србо-југословенских језикословаца са називом српског језика

од РЕДАКЦИЈА

Данас, почетком 21. вијека, југословенски језикословци се са истим филолошким фатализмом позивају на континуитет назива „српскохрватски” језик, и „даничићевски” доследно допуњују и довршавају „Речник српскохрватског језика”, са којим је почет и „под којим именом пројекат мора бити довршен”.

[Прочитајте остатак овог чланка](#)

Thanks for flying with WordPress.com

<https://facebookreporter.org/2018/05/02/југословенска-језичка-политика-сану/> :

Југословенска језичка политика САНУ – „шибицарење” србо-југословенских језикословаца са називом српског језика

BY РЕДАКЦИЈА ON 2. МАЈА 2018. • ([ПОСТАВИТЕ КОМЕНТАР](#))

Југословенска језичка политика САНУ (2)

Први део: [Порука Лаза Костића Даничићу против двоименовања српског језика \(1\)](#)

Пише: Огъен Војводић
ognjenvojvodic.info, 24.4.2018.

Поводом евроатланског додјеливања Црној Гори међународног кода за црногорски језик у оквиру ИСО међународног стандарда, „Декларације о заједничком језику” и истрајавања Института за српски језик САНУ у изради „Речника српско-хрватског књижевног и народног језика”.

***

Даничићево двоименовање српског језика данас довршава Институт за српски језик Српске академије наука и уметности настављањем израде „Речника српско-хрватског књижевног и народног језика САНУ”. Дакле:

- довршава пројекат Хрватске академије знаности и умјетности (првобитно Југословенске академије знаности у Загребу)
- истрајава у изради Речника властитог језика на „дводјелном” називу, српско-хрватски или састављену у једну хибридно одредницу „српскохрватски”,
- довршава доктринарно дјело југословенске језичке политике засновано на двоименовању српског

језика и народа потврђујући тако повјесно-политички и лингвистички легитимитет вишеименовању властитог језика и народа,
– наставља спровођење стратегије југословенског језичког програма самоколонизовања српског језика, настављајући да институционализује југословенску језичку политику и после другог ратног распада Југославије.

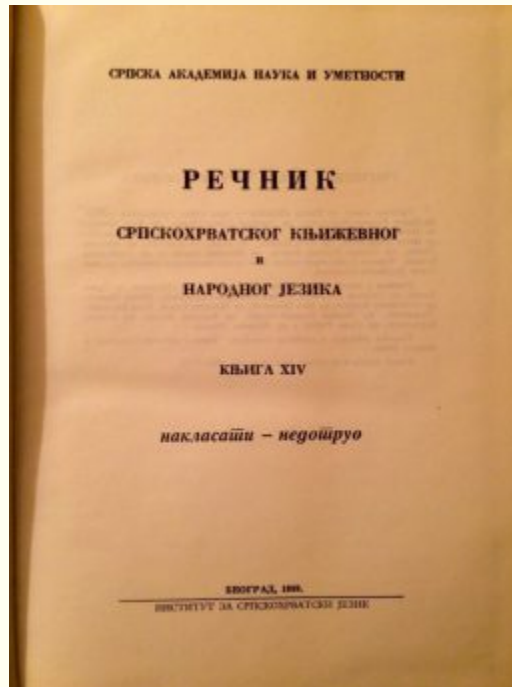
Зато је порука Лаза Костића упућена Даничићу данас упућена САНУ установама настављачима југословенског двоимановања и преименовања српског језика: „Одбору за стандардизацију српског језика”, „Одбору за Речник српскохрватског књижевног и народног језика” и “Институту за српски језик САНУ”, дакле, покровитељима Даничићеве доктрине југословенског језичког програма преименовања српског језика и народа, институционалног истрајавања на повјесном и политичком програму југословенског језичког инжињеринга разграђивања и преименовања српског језика и народа. Зато заговорници Декларације о заједничком језику рачунају на програмска полазишта и праксу Института за српски језик САНУ као примјера примјене принципа југословенског вишеименог вишецентричног заједничког језика, једине званичне државне институције која одржава континуитет филолошке формуле двоименовања то јест вишеименовања српског језика.

Промотери Декларације Београд виде као стогодишњу престоницу Југославије и југословенства и наднационални центар региона а не српског народа и језика, пошто само установе културе Србије примјењују принцип полицентричног назива властитог језика, а у школском образовању двоазбучност – обавезно учење и латиничног писма, док су друге републике бивше Југославије законски забраниле југословенску а радикализују националну језичку политику. Подсјетимо, Декларација о зајдничком полицентричном језику је ове године промовисана на фестивалу „Егзит” у покрајини Војводини у којој су југословенски језички активисти активни на нормирању „војвођанског језика”.

Лингвистички логично је закључити да истрајавање Института за српски језик САНУ на „дводјелном” називу једног језика (да ли раздвојеном везником „или”, или цртицом као „српско-хрватски” или у једној ријечи „српскохрватски”), као југословенске хибридне „двонационалне” одреднице какве се користе код колонизованих језика индијских колонија, представља

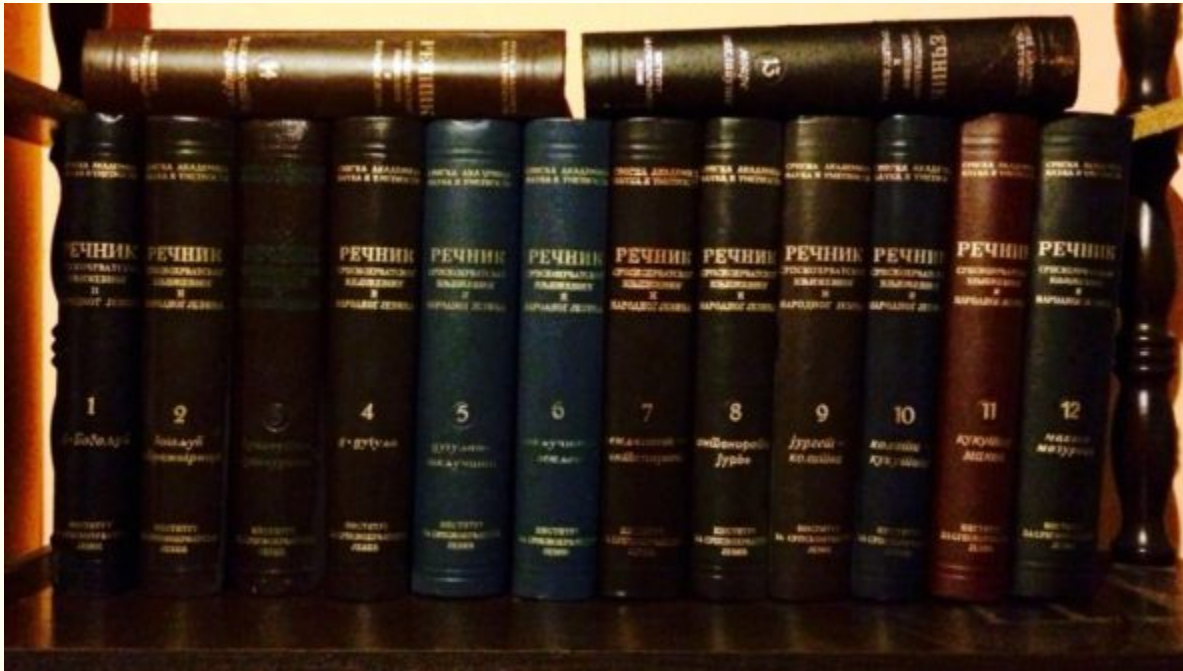
- истрајавање на идентитетском инжињерингу самоколонизовања српског језика
- канонизовање филолошке формуле двоименог назива заједничког језика
- подржавање и промовисање полазишта и програма југословенске језичке политике, доследно доктрини „дијалекатског” дијелења полицентричног „заједничког” југословенског језика, наиме
- настављање новоименовања „заједничког језика” према полицентричном принципу политичких потреба и интереса корисника „заједничког језика”, новоформираних југословенских-регионалних „народа и народности”
- настављање „природног” процеса издвајања националних језика из српског језика као „слободног елемента у природи”, као природног процеса подјеле заједничког природног дијалекатског добра.

Данас, почетком 21. вијека, југословенски језикословци се са истим филолошким фатализмом позивају на континуитет назива „српскохрватски” језик, и „даничићевски” доследно допуњују и довршавају „Речник српскохрватског језика”, са којим је почет и „под којим именом пројекат мора бити довршен”. Од стране Југославенске академије у Загребу, што данас ради ХАЗУ, изграђивана је еврословенска римокатоличка нација која ће преузети српски језик, а Београд је, као и данас, био реторта револуционарног разграђивања српског језика и народа. Преко Загреба су спровођене римокатоличке, а преко Београда револуционарне интеграције најмногљуднијег народа на Балкану, све под протестантским програмом религиозног ревизионизма и релативизма позитивистичког просветитељства.

„Шибицарење” са називом властитог језика се не може наћи нити у једној језичкој науци и политици, осим у програму србо-југословенских језикословаца, који ревносније од хрватских националиста програмски прикривају историјске истине. У манипулацији лингвистичком терминологијом српскохрватских слависта користе „филолошку” фразу „лексика хрватских писаца”, а због које Речник САНУ мора задржати назив „српскохрватског народног и књижевног језика”, јер је „лексика хрватских писаца” унесена у објављене томове речника „српскохрватског језика. Наводно научно указивање на „лексику хрватских писаца” и странаца који су писали на српском језику, коју би осиромашили ако би избацили српски језик, представља идеолошку инерцију југословенске политичке пропаганде о троименом и двоименом језику и народу, троименој или двоименој лексичи и лингвистици.

Процесе колонизације језика не усмјеравају координатори програма, већ креатори пројекта. Нема логичког лингвистичког лијека и одговора за процес агоније колонизованог језика. Академска програмска образлагања двоименовања српског језика, која читамо и слушамо од преставника САНУ, представљају школски примјер самоколонизовања језика.

Филолози Института подучавају српски народ да је „српскохрватски назив једног језика, који у себи садржи име два народа која њиме говоре”. Да ли ће се стога Срби у Хрватској и Далмацији сматрати говорницима српског или хрватског језика пошто се исти језик у Хрватској назива хрватски, а матица Срба поручује Србима да је назив њиховог језика српски и српскохрватски? САНУ Србима поручује да постоје „хрватска и српска лексика” док је назив језика српскохрватски, а Срби у Хрватској говоре истим дијалектом и лексиком као Хрвати. Коју лексику користе српски писци у Далмацији и Хрватској и дијелу Српске – српску, хрватску, или српскохрватску?

Србо-југословенски језикословци, као и 1918. Године, очекују српско-хрватски екуменски суживот са окончањем евроатланских интеграција као стратешко опредјељење српске државе и народа. Зато су српскохрватски лингвисти ликовали што амерички технички комитет ИСО 639-2 у Конгресној библиотеци у Вашингтону није прихватио кодификацију црногорског језика, наводећи да је у питању једна од варијанти српског тј. српскохрватског језика. Када је комитет Конгресне библиотеке у Вашингтону последњи пут у јулу 2017. одбио захтјев библиотеке „Ђурђе Црнојевић” на Цетињу за кодификацију црногорског језика, српскохрватски лингвисти су тврдили да је „српскохрватски” језик научна лингвистичка чињеница, а „црногорски” варијанта српског тј. српскохрватског језика. На адресу црногорских институција за стандардизацију црногорског језика стигао је мејл Ребеке С. Гунтер из комитета Конгресне библиотеке да је одбор „расправљао више пута о црногорском језику и став је био да се ради о варијанти српског језика који се говори у Црној Гори”. Навела је и да су предложили „примјену варијантног кода срп-МЕ, осим уколико се не пошаљу додатне информације за разумијевање значајних лингвистичких разлика између два језика”. „Посебни кодови се додељују на основу лингвистичких разлика, а не на основу политичких или географских”.

Ребека Гунтер је навела разуман и лингвистички логичан закључак комитета, али образложења Института за српски језик САНУ и појединих академика за истрајавање на називу властитог језика „српскохрватским” представљају

– противљење здравом разуму

– пружање принципијелне подршке „црногорском” и сваком новом надијевању новог „националног” назива „заједничком језику”

– релативизовање назива српског језика,

при чему заузимање „српског” става у односу на племенски престиж са црногорским говором говори о „племенском” и политикантском приступу лингвистици, на шта је средином 19. стољећа Лазо Костић указивао Даничићу, наводећи текст Макса Милера као водећег евроамеричког ауторитета: да је хрватски само варијанта српског или словеначког језика и да се језик увијек називао само српским. Међутим и данас, као и тада, српскохрватски лингвисти су радили на српскохрватском јединственом језику и није их занимала лингвистичка и историјска истина.

Евроатлантска колонијална културна политика почетком 19. вијека после рушења отоманског царства, као и почетком 20. и 21. вијека, спречавала је излазак српског језика на средоземље, осим интегрисаног у југословенску латинску славистику – у заједници са постојећом или измишљеном римокатоличком евростлавистичком националном заједницом релативизованог назива „српски или хрватски” народ и језик. Истом стратегијом данас евроатлантска алијанса политички признаје (према НАТО назорима) независан назив „црногорском” и „бошњачком” језику, а у Србији одржава српскохрватски језички даничићевски дискурс – дакле, да српски језик не би био препуштен српском православном писму, имену и идентитету. Управо на то нас подсећа Декларација о заједничком језику – да пројекат полицентричног југословенског језика не предвиђа формирање било које веће националне независне државне језичке политике, већ процес полицентричног фрагментисања и „ферментисања” „заједничког језика”.

Еврословенски процес колонизовања српског језика, формулисан у Декларацији о заједничком језику, подразумијева полицентрично право сваког новопроглашеног националног назива „језика” на самоопредјељење до отцјепљења. Зато је САНУ на лингвистичком линку са еврословенском језичком политиком за југоисточни Балкан, успостављања континуитета и курса филолошке формуле српскохрватског „двонационалног” назива језика, као програмског подржавања и промовисања принципа Декларације о заједничком језику – права на кодификацију „црногорског” и сваког самопроглашеног новоименованог дијалекта – „језика”.

Стога нису неосноване оптужбе ХАЗУ против ЕУ да Београду додјељује мјесто ментора у наметању евробалканског диктата југословенског „језичног јединства”, дакле, да због тога не допушта да „хрватско име буде назив засебног службеног језика”. Зато у односу србојугословенских лингвиста према додјељивању међународног кода „црногорском” језику не препознајемо српско право, него југословенско самоколонизовање српског језика, као у укидању краљевина Србије и Црне Горе 1918. године и филолошком формирању и проглашавању два назива једног заједничког југословенског народа и језика.